

Lyde og Vansir samt for Forstyrrelse eller Ødelæggelse af Stilling og Forhold, derunder Tab af Forsørger (§ 84). Hvad særlig Fradømmelse af borgerlige Rettigheder gennem Domstolene angaar, er dette jo noget nyt. Der sker en saadan Fradømmelse af borgerlige Rettigheder for et bestemt i den konkrete Dom fastsat Tidsrum, som ikke kan sættes over 5 Aar, hvis Straffen ikke er højere end et Aars Fængsel. Dermed bortfalder altsaa det ganske usikre Begreb: en i den offentlige Mening vanærende Handling, og samtidig bortfalder det udviklede Æresoprejsningsinstitut, som vi slaas med for Tiden, idet § 102 kun indeholder den Regel, at hvor en Person er fradømt sine borgerlige Rettigheder for længere Tid end 5 Aar, kan Justitsministeren under visse Betingelser meddele den paagældende en Attest om, at de borgerlige Rettigheder er genhvervede.

Inden jeg forlader Spørgsmaalet om Straffene, maa jeg lige nævne, hvad jeg glemte at omtale før under Reglerne om Strafudstaaelse, de interessante Regler i §§ 44—46 efter Lovforslaget om Løsladelse paa Prøve. Denne Løsladelse paa Prøve er ikke en Naadesakt, den er et regelmæssigt Led i Straffuldbyrdelsen, idet der for Fanger, som udstaar Tugthusstraf eller lang Tids Fængsel, naar to Trediedele af Straffen er udstaaet, dog mindst 9 Maaneder, skal gøres Indstilling om eventuel Løsladelse paa Prøve paa særlige Vilkaar: regelmæssigt Tilsyn o. l. Ved Løsladelse paa Prøve erhoder Fangen saa et Pas, og hvis han ikke overtræder Vilkaarene, anses Straffen for udløbet, naar Beslutning om Genindsættelse ikke er truffet inden 2 Aar efter Løsladelsen, med mindre den betingede Løsladelse altsaa i sig selv omfatter et længere Tidsrum end 2 Aar — efter § 46.

Jeg kommer saa til det interessanteste Afsnit af Kommissionsudkastet. Det er Særbehandlingen af visse Lovovertrædere. I det foregaaende har jeg som Regel holdt mig til de almindelige Hovedregler vedrørende Behandlingen af normale Forbrydere, men det absolut mest fremtrædende nye i Kommissionsudkastet og i dette Lovforslag er netop Spørgsmaalet om, hvorledes Samfundet skal reagere overfor de Forbrydere, der ikke kan anses for normale. Det er paa dette Omraade, at Nutidens Viden og Indsigt i lægevidenskabelig og social Henseende først og fremmest skulde gøre sig gældende og indlede et afgørende Brud med Straffeloven af 1866.

Denne indeholder kun to Bestemmelser

i saa Henseende, §§ 38 og 39. § 38 indeholder Straffrihed, naar Handlingen er foretaget af afsindige og lignende, og efter § 38, 2det Stykke, kan man eventuelt gøre disse afsindige til Genstand for Sikkerhedsforanstaltninger. § 39 indeholder Reglerne om de saakaldte Taabers Strafbarhed og bestemmer, at disse Taaber skal have en ringere Straf end de normale, hvilket i Praksis ofte vil sige, at disse degenererede Personer, Psykopaterne, som ofte er særlig farlige for Samfundet, f. Eks. som Sædelighedsforbrydere, for det første straffes, skønt Straf ikke er egnet Reaktionsmiddel imod dem, men dernæst altsaa straffes og indespærres kun halvt saa længe som normale, skønt de er dobbelt saa farlige eller mere end dobbelt saa farlige som normale. De slippes altsaa løs paa Samfundet en ganske kort Tid efter, skønt de skulde interneres paa ubestemt Tid, i hvert Fald saa længe indtil deres psykiske Tilstand var saa meget ændret, at man kunde forsvare at slippe dem ud. Det er disse irrationelle Regler, som i mange Aar har været følt som en Plage for mange, baade for Retshaandhævere og ogsaa fra mange Sider indenfor Borgerkredse, og naturligvis ogsaa for vedkommendes Familie.

Jeg skal nu søge kort at vise, hvordan Behandlingen bliver efter dette Forslag. Hvad først de delvis tilregnelige angaar, bliver det efter Lægeerklæringer og Sagens Oplysninger i øvrigt at afgøre, om Straf overhovedet skønnes formaalstjenlig. Finder Retten, at Straf skønnes formaalstjenlig; kan den bestemme, at Strafbehandlingen af strafmodtagelige Psykopater efter § 18, 2det Stykke, skal ske i en dertil indrettet særlig Straffeanstalt. Nogen saadan Anstalt har vi ikke for Øjeblikket, og jeg tror ikke, vi behøver den foreløbig; de paagældende vil indtil videre kunne anbringes i en dertil indrettet Afdeling af en af vore Straffeanstalter. Hvis derimod Straf for vedkommende Psykopat findes uanvendelig, kan Retten diktere Sikkerhedsforanstaltninger. Det er altsaa givet for sindssyge, med Hensyn til dem gaar det efter Reglerne i § 17; men overfor strafuimodtagelige Psykopater findes Regelen i § 18, 3die Stykke, og dér kan der dekretes Sikkerhedsforanstaltninger, naar det er nødvendigt af Hensyn til den almindelige Retsikkerhed.

Regelen findes i § 75. Foranstaltningen er for det første Sikkerhedsstillelse — det er særlig med Henblik paa sindssyge Personer, der begaar mindre Lovovertrædelser, f. Eks. Personer, som er tilbøjelige til stadig at injuriere (en Minister eller andre) — for